

A
Júlia legszebb
történetei
Világszerte Nr. 1

Melissa James
Szerelmes keringő

Ally Blake
Táncra született

Anne McAllister
Elvarázsolt keringő

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Melissa James, 2009 – Vinton Kiadó Kft., 2025*

Eredeti címe: *His Housekeeper Bride* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2013)

• *Magyarra fordította:* Czárán Judit

© *Ally Blake, 2014 – Vinton Kiadó Kft., 2025*

Eredeti címe: *The Dance Off* (Harlequin, Mills & Boon, Modern Tempted)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2016)

• *Magyarra fordította:* Kiss Gábor

© *Anne McAllister, 2011 – Vinton Kiadó Kft., 2025*

Eredeti címe: *The Night That Changed Everything* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2014)

• *Magyarra fordította:* Farkas Judit

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA LEGSZEBB TÖRTÉNETEI 44. számában, 2025

Átdolgozott kiadás

• ISBN 978-963-540-994-5

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2025

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-300-9899; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Melissa James
Szerelmes keringő

ELŐHANG

Szent Agatha Kórház, Sydney

Megint itt van a kis barátnője. Az ablak előtt áll, és integet. Égővörös hajával és nagy barna szemével bátorítóan mosolyog befelé a kórház meglehetősen sivár belső udvarából, amely egy-két fájával és bokrával azért mégiscsak a kertet jelenti most neki. A titkos kertet, ahogyan kedvenc olvasmánya után nevezte. Nagyon szerette azt a könyvet, állítólag az öccseinek is gyakran olvasott fel belőle. Biztosan az olvasásba menekül a gondjai elől.

Az ő számára viszont a kislány jelentette a menekülést a valóság elől. Ő volt az egyetlen, aki megértette őt, a családját is beleértve. Néha úgy érezte magát, mint akit bezártak egy sötét helyiségbe, ahol hiába kiabál segítségért, senki nem figyel rá, mert mindenki csak Chloéval van elfoglalva.

Kivéve ezt a tizenhárom éves kislányt.

Mark intett neki, hogy mindjárt kimegy hozzá, de előtte még körbenézett a kórteremben, ahol minden fehér volt, sápadt és beteges. Az ágynemű, a fal, Chloe hálóingé, az arca, sőt még az orrába dugott oxigéncső is. A rózsaszín kötött sapka alól kikandikáló copfja lazán és petyhüdtten lógott a vállára. Az ajka az ajakfény dacára áttetsző volt, szinte élettelen. Meg fog halni, pedig még csak tizenhat éves...

Mark maga sem volt még több tizenhétnél, de már öt hosszú éve nézte tehetetlenül, ahogy a szívének legkedvesebb lény küzd a halállal. Még a homokozóban ismerkedtek meg, és a gyerekkori barátságából lassan szerelem lett. Négy héttel ezelőtt házasodtak. De amikor most ránézett a lányra, a legszívesebben kifutott volna a világból.

Pár perc múlva itt lesz Carrie és Jen, Chloe legjobb barátnői. Mindennap eljönnek hozzá iskola után. Ilyenkor neki van egy kis szabadideje. Utána Chloe úgyis elmondja a legújabb híreket, legalább van miről beszélgetniük.

Miközben várta, hogy mikor szabadul, körülnézett a szobában, hogy van-e benne még egyáltalán valami, ami a normális életre emlékeztet. Az éjjeliszekrényen hatalmas képeslap az osztálytársak jókívánságaival – mintha ennek még lenne bármi értelme. Meg a képek a pálcika-emberkével, és a virágok az ő hatéves húgától, Katie-től, meg Chloe nyolcéves öccsétől, Jontól.

Aztán egy fénykép Chloéről, Jenről és Carrie-ről a Havas-hegységben. A három gyerek átöleli egymást, Chloe vidáman kacag, és szokás szerint gyönyörű a barnára sült bőrével. Itt még makkegészségesnek látszik.

Pedig ez volt az utolsó kirándulás, amelyen még ő is ott volt.

– Professzor... professzor...

Amikor meghallotta a lány fájdalmas nyöszörgését, Marknak összeszorult a szíve. Nagyon nehezen tudta rávenni magát, hogy ránézzen Chloéra, aki mostanra már tényleg csak az árnyéka volt korábbi önmagának. A rák beleette magát a csontjaiba, átterjedt a tüdejére, sőt az agyát is megtámadta. A szervezete már régen feladta a harcot a betegség ellen, már csak azt várták, mikor lesz vége.

– Gyere ide, professzor, gyere, nézz rám...! – Elhaló hangjában mintha valami dac bujkált volna.

Már kicsinek is önfejű volt, és akaratos. Négyéves korában elérte nála, hogy homokozzon vele, pedig neki akkoriban még nem volt szokása lányokkal szóba állni. Később meg kinevezte őt „tudományos munkatársnak” a hobbilaborjába. Chloe az iskolában is sokat segített neki, ahol ő meglehetősen különc fickónak számított. De mivel a mindenki által kedvelt, gyönyörűséges Chloe Hucknall szerette őt, és hitt benne, sőt kijelentette, hogy egyszer majd Mark Hannaford felesége lesz, elfogadták őt olyannak, amilyen.

– Tudom, hogy nem jó most rám nézni, de hidd el, nem kérnélek rá, ha nem lenne fontos.

Nem, ez így nem igaz. Nem Chloe külsejével van a baja. Attól fél, amit mindjárt kérni fog tőle.

Ezt nem lehet kibírni. Napok, sőt hetek óta mindig ugyanazt kéri.

– Mark, kérlek, segíts nekem!

Segíts nekem. Mark kényszerítette magát, hogy ránézzen. Valahogyan még egy mosolyt is sikerült kipréselnie magából.

– Nos? Mit szeretnél?

– Még mindig nem ígérted meg. Pedig esküszöm, nem halok meg addig, amíg meg nem ígéred – próbált tréfálkozni Chloe, pedig a szeme könnyes volt, mert eszébe jutott az a sok-sok év, amelyet már nem fognak együtt tölteni.

– Akkor soha nem fogom megígérni – felelte ő, és érezte, hogy elcsuklik a hangja.

Chloe már nem mosolygott.

– Ne, Mark, kérlek! Ezzel nem segítesz nekem. Én már olyan borzasztóan... fáradt vagyok. Tudom, hogy nem lesz neked könnyű nélkülem, de meg kell ígérned, hogy... – Lehunyta a szemét, de a könnyek így is folytak belőle. – ...hogy ha én már nem leszek, keresel magadnak egy másik lányt, akit szeretni tudsz, és aki gyerekeket szül majd neked.

Mit mondjon erre? Hogy igenis, drágám? De hiszen ez rettenetes! Chloe meg fog halni. És neki a hátralevő életét nélküle kell majd leélnie.

Hirtelen rosszullét jött rá. A nyelőcsőve égett. Megfordult, és kirohant a szobából a belső udvarra vezető ajtón. Ott aztán megkönnyebbült. A térde annyira reszketett, hogy nem tudott felállni. Minden lélegzetvétel fájt. Ilyen állapotban nem láthatja Chloe.

– Tessék! – hallott egy kedves, vékonyka hangot a háta mögött.

Kis barátnője volt az a kórház kertjéből, és egy nedves mosdókesztyűt tartott az orra elé.

– Töröld meg vele az arcod, aztán meg tedd a tarkódra. Attól jobb lesz, meglátod.

Ő pedig megfogta a mosdókesztyűt, megdörzsölte vele a száját és a nyakát, és valóban: máris egy kicsit jobban érezte magát.

– Köszönöm.

– Nincs mit.

A kislány kinyújtotta felé a kezét, és megérintette az ujját. Mark érezte, hogy reszket. A dugóhúzószerű loknijai is remegtek kissé, nyilván az erőfeszítéstől, hogy nyugodt maradjon.

– Szörnyű egy nap ez a mai, ugye? – kérdezte a férfi.

A kislány erőtlenül mosolygott.

– Igen. Azt hiszem, nekünk is el kell búcsúznunk egymástól. A mama megkért, hogy legyek erős, és gondoskodjak a fiúkról.

Nehezen lélegzett, a szemét elfutották a könnyek.

– Gyere ide! – kérte Mark, és átölelte.

Ettől valahogy őt magát is valami nagy-nagy békesség és nyugalom szállta meg. Látszott, hogy a kislány nem akar mást tőle, csak hogy a karjában tartsa. Az egész testével odasimult hozzá, és már csak néha szipogott egyet-egyed, ő pedig letörölte az arcáról a könnyeket.

– Nem kérsz valamit inni? – kérdezte.

De a kislány már nem hallotta a kérdését, mert elaludt. Nyilván egész éjjel virrasztott, mert az öccsére kellett vigyáznia otthon, aki csúnyán köhögött.

Mrs. Brownnak ezt a legkisebbik gyermeket már egyáltalán nem lett volna szabad megszülnie, mert súlyos szívbeteg volt. Aztán négy évvel ezelőtt mégiscsak világra jött a kisfiú, viszont Mrs. Brown állapota azóta folyamatosan romlott. Bár a neve rajta volt a transzplantációra várakozók listáján, de mire találtak neki megfelelő donort, már nem volt olyan állapotban, hogy operálni lehessen.

Miközben Mr. Brown teljesen el volt foglalva a saját fájdalmával, és tehetetlenül várta, mikor hal meg a felesége, a kislánya, Mary gondoskodott a kistestvéiről. A tizenhárom éves gyerek mindezt a lehető legnagyobb természetességgel, mosolyogva csinálta. Nem panaszkodott, és nem sajnáltatta magát. Látszólag gond nélkül átvette az édesanyja szerepét, és nem fogadott el segítséget senkitől.

Pedig neki is szüksége lenne pihenésre, gondolta Mark. Valamikor neki is aludnia kellene...

Marknak már fájt a háta, de azért nem engedte el a kislányt, hanem óvatosan hátrálni kezdett

vele a mögötte levő hatalmas fenyőfa felé. Annak aztán nekitámaszkodott, és végre ő is lehunyta a szemét.

– Mary! Mary!

A kiáltásra mindketten felriadtak. Mark ásított egyet, és körülnézett a kertben. Még mindig karjában tartotta kis barátnőjét, aki az éles hangra szintén összerezzen. Mark most végre elengedte, ő pedig talpra ugrott.

– Apaaaa!

Egy férfi hajolt ki a Chloe szobájával szemben levő szoba ablakán. Az arcán megdöbbenés és gyász ült.

– Meghalt. – Úgy tűnt, észre sem veszi, hogy a lánya egy idegen fiú karjából ugrik fel. – Anya meghalt, Mary!

Mark érezte, hogy a kislány egy pillanatra meginog. Az ajka remegett, és erősen pislogott. Várta, hogy mikor kezd el sírni, de a gyerek nem sírt. Kihúzta magát, és azt mondta:

– Máris megyek.

Erre Mark megfordult, és ránézett az apára. Döbbenet látta a nyilvánvaló megkönnyebbülést a férfi arcán.

– Köszönöm, rendes kislány vagy – mondta, majd eltűnt az ablakban.

Mark csak nézte, ahogy Mary távolodik, s az volt az érzése, hogy itt valami nagyon nincs rendben. Hiszen ez a kislány mindössze tizenhárom éves, és éppen most veszítette el az édesanyját. Hogyan tud... ilyen nyugodt maradni?

– Mary...– szölt utána, mire a kislány hátrafordult, és ránézett. – ...hogyan tudsz majd... hogyan tudsz... mindennel egyedül megbirkózni?

Azért dadogott, mert egyszerűen nem tudta, mit mondjon.

De a kislány összeharapta az ajkát, és még mindig nem sírt. És bár olyan törekeny volt, mint egy nádszál, mégis egyenesen tartotta magát.

– Muszáj, megígértem neki – mondta egyszerűen. – Szia, Mark! Nekem most mennem kell.

Majd eltűnt.

Mark pedig ott maradt a belső udvaron, és hosszú ideig nem mozdult. Csak azt vette észre, hogy közben besötétedett. Akkor elindult vissza Chloe szobájába. Addigra már az egész család összegyűlt az ágya mellett. A pillantásuk egyszerre volt szemrehányó és szomorú. Még Katie-é és Joné is.

Ahogy ránézett Chloe kimerült, és mégis feszült arcára, majdnem megszakadt a szíve. Nyilvánvaló, hogy még mindig küzd legyengült szervezete, mert addig nem akar elmenni, amíg ő ki nem mondja, amit olyan régen hallani szeretne. Ennyire fontos neki, hogy a szerelme egyszer majd újra boldog legyen.

Ő pedig döntött. Kiküldte a családot, és mikor kettesben marad Chloéval, csak ennyit mondott neki határozottan, jól hallhatóan:

– Megígérem.

A lány szinte már átlátszó szemhéja erre lecsukódott, az arca ellazult. A kezével végigsimította az arcát – azzal a kezével, amely négy hete az ő gyűrűjét viseli.

– Köszönöm – suttogta.

Aztán elaludt, és elengedte a kezét. A légzése megnyugodott.

Mark pedig megsimogatta elvékonyodott haját. Még most is milyen szép az arca... De a lelki szemei előtt most mégis az a kislány jelent meg, akitől az imént vett búcsút. Talán azért, mert Chloe Maryre emlékeztette. Hiszen mindketten méltósággal és magától értetődő természetességgel vették tudomásul a halált. Mindketten bátran búcsúztak, az egyik ígéretet kért, a másik ígéretet teljesített.

Ám ahogy Marknak eszébe jutott a saját ígérete, hirtelen elfogta a harag. A kezét ökölbe szorítva nézte ágyban fekvő beteg feleségét. És megint csak várt... és már is szörnyen hiányzott neki az egyetlen lény, akit ezekben a nehéz napokban a barátjának tudhatott.

1. FEJEZET

*Howlcat Industries, Sydney Harbour, igazgatói titkárság,
majd tizenöt évvel később*

– Ha te meg vagy győződve róla, hogy ő az alkalmas jelölt, akkor miért hívjam be állásinterjúra?
– kérdezte Mark.

Brenda Compton, született Hannaford hátrasimította sötétszőke haját.

– Azt akard, hogy én válasszak helyetted?

A férfi összeharapta az ajkát. A *Howlcat Industries*, az egyik legsikeresebb ausztrál vállalkozás igazgatójaként a cég legapróbb ügyeit is a kezében tartotta, ám a családja lépten-nyomon arra figyelmeztette, hogy ő nemcsak cégvezető, hanem ember is. És emlékeztették rá, hogy még mindig nem váltotta be a tizenöt évvel ezelőtt tett ígéretét.

Az anyja és a húgai korábban is minden házvezetőnő-jelölttel elbeszélgettek, mielőtt felvette volna őket, ő pedig a szerződés előtt az ország egyik legjobb biztonsági szolgálatával ellenőriztette a feddhetetlenségüket. Mindegyiket jól megfizette, ám cserébe teljes diszkréciót várt volna el tőlük.

Ám az eddigi házvezetőnőket ez sajnos nem tartotta vissza attól, hogy személyes dolgokat fecsejjenek ki róla a bulvársajtónak, vagy hogy odacipeljék a házba a lányaikat vagy unokahúgaikat, akiknek nagyon is kedvükre való lett volna közeli kapcsolatba kerülni egy fiatal multimilliomossal.

Csakhogyan Mark már nagyon régen eldöntötte, hogy ő még egyszer nem teszi kockára a szívét. Gyorsan megpróbálta más irányba terelni a gondolatait.

– Rendben, akkor majd beszélek vele én, de nem most. Majd ha időm lesz rá.

Brenda elmosolyodott, és pukedlizett egyet. Csak a családja mert tiszteletlen lenni vele, mindenki más félt tőle. Jégcsapnak gúnyolták. Ezt a nevet egyébként a sajtó akasztotta rá, de neki semmi kifogása nem volt ellene, sőt. Hátha ez távol tartja a rajongóit és mindazokat, akiket úgyis csak a pénze meg a hírneve érdekel.

Brenda felállt.

– Rendben, akkor megmondom Sylvie-nek, hogy várjon. Értem jössz ma este? Glennek lelkiismeret-furdalása van, hogy nem tud jönni, de végtére is a cég ügyében van távol.

Mark elmosolyodott.

– Hát persze, Brenda, szívesen érted megyek.

Sylvie Browning már majd egy órája várakozott.

Magában mosolygott. Ha a pasas azt hiszi, hogy ezzel őt el lehet rettenteni, akkor téved. Brenda figyelmeztette, hogy az első találkozásnál a jövődő munkaadójával ne számítson sok jóra.

Mark Hannaford nem kifejezetten kellemes ember, sőt néha goromba is tud lenni. Utálja, ha felborítják a napirendjét vagy megzavarják a magánéletét. Mindenféle érzélgés távol áll tőle, a nők pedig egyáltalán nem érdeklik – mármint a hálószobán kívül.

De éppen ezért van ő most itt: hogy beváltson egy tizenöt évvel ezelőtt tett ígéretet.

Másfél óra elteltével a titkárnő felállt.

– Hannaford úr várja önt – mondta, majd keresztülvezette a lányt néhány masszív tölgyfaajtón.

– Bemutatom Ms Browningot, uram – mondta a titkárnő, majd becsukta az ajtót Sylvie mögött.

Sylvie kifejezetten ideges volt. Elindult a férfi felé, de közben nem nézett rá, inkább a földet és a falat bámulta. Az előbbi kék-szürke tónusú szőnyeggel volt borítva, az utóbbin a kikötőt és a Blue Mountaintst ábrázoló festmények lógtak.

Milyen szép ez az iroda, gondolta. Illik a...

– Nem.

– Hogyan? – kérdezte Sylvie, és kezét nyújtott a férfinak.

Az első pillanatban felismerte. Aranybarna haj, barna szem, a méretre készült öltönyben nagyszerűen érvényesülő karcsú, kisportolt alak. De persze nincs Ausztráliában senki, aki ne ismerné Mark Hannafordot. Hiszen ő az ország egyik leghíresebb embere, aki ráadásul nem örökölte, hanem maga építette föl hatalmas cégbirodalmát. Van egy csomó találmánya, de barátai nincsenek. Magányos farkasnak ismeri őt mindenki, és Jégcsap a gúnyneve, mert egyetlen nőt sem hajlandó közel engedni magához.

Csak a családja – és ő – tudja, hogy mindez csak álarc.

De ebben a pillanatban úgy tűnt, hogy nagyon is rászolgált a gúnynevére. Először is nem állt fel, hogy üdvözölje Sylvie-t, sőt a kinyújtott kezéről sem vett tudomást. Fagyos arccal, hidegen csak ennyit mondott:

– Azt mondtam, hogy nem. Ha maga tényleg Sylvie Browning, akkor ez a házvezetónői állás egészen biztosan nem lesz a magáé.

Nem. Ilyen könnyen nem hagyja magát megfélemlíteni. Összevonta a szemöldökét.

– Tudom, hogy túl fiatalnak látszom, de elmúltam huszonnyolc...

A férfi gyanakodva méregette.

– Nem, legfeljebb húsz lehet. A válaszom: nem.

Mivel a férfi szemlátomást nem volt hajlandó udvarias gesztusokra energiát vesztegetni, Sylvie leengedte a kezét, és leült a férfi íróasztalával szemben levő székre. Aztán elővette a mappáját, és kiszedte belőle a születési anyakönyvi kivonatát és a jogosítványát.

A férfi szótlanul átfutotta a dokumentumokat. Aztán rezzenéstelen arccal visszaadta őket.

– Az életkora semmit nem változtat a döntésemén, Miss Browning.

– Pedig az imént az volt a benyomásom, mintha éppen az életkorommal lenne baja.

A férfi a homlokát ráncolta.

– Ne szemtelenkedjen!

– Bocsásson meg, Mr. Hannaford – mondta Sylvie –, de ha úgysem vesz fel, akkor hadd legyen olyan szemtelen, amilyen csak akarok.

A férfi először megmerevedett, de aztán mintha elmosolyodott volna.

– Talált, Ms Browning.

Sylvie mosolygott, aztán felállt, és megint kinyújtotta a kezét a férfi felé.

– Nagyon örülök, hogy találkoztunk, Mr. Hannaford. Remélem, sikerül találnia egy házvezetónőt, aki éppen olyan korú és éppen úgy fest, amilyennek ön szeretné.

A szíve hangosan kalapált.

A férfi ugyancsak felemelkedett. Összevonta a szemöldökét.

– Meg sem próbál meggyőzni, hogy mégis magának adjam az állást? – kérdezte, de a felé nyújtott kézről továbbra sem vett tudomást.

Sylvie igyekezett közömbösen vállat vonni.

– Miért is tenném? Hiába tudok főzni, takarítani, ez magának nem számít. Nem ezért utasította el a jelentkezésemet. Pedig én is napról napra idősebb leszek ám, a külsőmről meg nem tehetek.

– Nincs semmi baj a külsejével.

Mark hangja még mindig élesen csengett, de azért volt már benne valami, amitől a lány szíve nagyot dobbant.

– Köszönöm – mondta –, és elindult az ajtó felé. – Szerettem azt hinni magamról, hogy nem vagyok kifejezetten visszataszító.

– Jobb, ha tudja, hogy maga gyönyörű.

Nem úgy hangzott, mint egy bók, úgyhogy Sylvie nem is köszönte meg.

– A haja természetes göndör? – kérdezte Mark, miközben az ajtó felé kísérte.

Igen, utánam jött! – ujjongott magában Sylvie.

– Igen, az. – Megérintette vörösésbarna fürtjeit, majd felnézett a férfira. Igen, szó szerint fel, mert mindössze a válláig ért. – Egyszerűen nem tudom kiegyenesíteni. Ráadásul szeplős is vagyok, és a magasságom az egy méter hatvanat sem éri el... Nem csoda, ha mindenki tizenhat évesnek néz.

Mark bólintott, és összevonta a szemöldökét.

– Bocsásson meg, Ms. Browning, de nem találkoztunk mi már valahol?

Ezek szerint emlékszik! Sylvie mosolyogva bólintott.

– De igen. Nagyon régen szerettem volna már megköszönni neked, amit értünk tettél. El sem tudod képzelni, milyen sokat jelentett a családnak a segítséged. A ház meg az alapítvány Simon orvosi és Drew mérnöki tanulmányaira. Sőt képzeld, a végén még Joelnek is sikerült egyetemre mennie. Amikor tudomást szereztem róla, hogy házvezetőnőt keresel, az jutott eszembe, itt a lehetőség, hogy viszontlássalak, és végre köszönetet mondjak mindenért.

Mark most először nézett a lány szemébe.

– Mary! – motyogta.

– Nem Mary, Sylvie – mondta a lány, és harmadszor is felé nyújtotta a kezét.

Igen, most kiderül, hogy a sok-sok év alatt vajon nem csak illúziót kergetett-e, hogy Marktól is ugyanúgy visszaretten-e, mint minden férfitől, akivel tizenöt éves kora óta próbálkozott.

– Sylvie?

Mark hangja mélyebb és érzékibb volt, mint ahogyan az emlékeiben élt, mégis jóleső borzongás futott végig a lány hátán.

– De hiszen Mary Brown a neved.

– A teljes nevem Mary Sylvie Brown, de a Browning név jobban tetszett. Kevésbé szokványos. Különösen egy olyan keresztnévvel, mint a Mary. – Megvonta a vállát. – Hivatalosan nevet változtattam. És a fiúk is.

Ám azt, hogy miért, soha nem fogja elárulni neki. Ahogyan azt sem, hogy a testvérei miért nem haboztak egy percig sem követni a példáját.

A férfi meglehetősen zavartnak tűnt. Sylvie már éppen megint le akarta engedni a kezét, amikor Mark megfogta.

– Nahát, ki hitte volna? Felnőtt nő lett belőled.

– Belőled meg felnőtt férfi.

Hallotta a hangján, milyen nehezen veszi a levegőt, de nem tudott tenni ellene. Tizenöt éves kora óta ez volt az első eset, hogy egy férfi érintése nem félelmet vagy undort váltott ki belőle, hanem éppen ellenkezőleg. Biztonságérzettel és melegséggel töltötte el.

Már nyolcéves korában, amikor először meglátta a kórházban, ő volt álmai hercege. S valahányszor csak találkoztak, még ha közben hónapok teltek is el, egyre közelebb érezte magához. Attól a naptól fogva, hogy az édesanyja meghalt, és Mark karjában aludt a kórház udvarán, tudta, hogy azt a helyet a szívében soha senki más nem foglalhatja el.

Csak hogy nem biztos, hogy ezzel a férfi is így van. Hiszen megszámlálhatatlan szeretője volt, mindegyik sokkal szebb, mint ő. Egyébként is már évekkal ezelőtt leszámolt azzal, hogy az álmai valaha valóra váljanak. Nem is ezért jött ide.

– Akkor tényleg huszonnyolc éves vagy – csóválta a fejét Mark.

– Igen.

Sylvie kényszerítette magát, hogy ne húzza el a kezét. Remélte, hogy már túl van a pánikrohamos korszakán.

A férfi tetőtől talpig végigmérte.

– A hajad sokkal sötétebb lett – állapította meg.

– Igen, a vörösekkel ez gyakran megesik.

Mark elmosolyodott.

– Mindig úgy festettél, mint egy porcelánbaba.

– Sokak szerint most is olyan vagyok – felelte Sylvie, és most végre visszahúzta a kezét.

– Miért akarod ezt az állást? Vagy csak azért jöttél, hogy köszönetet mondj?

Most mintha már kevésbé lett volna barátságos a férfi hangja. Úgy látszik, a hálálkodást még jobban utálja, mintha tévedésen kapják.

– Nem. Szükségem lenne az állásra. Az utolsó évet végzem a nővérképzőben. Scott, a lakótársam néhány hét múlva megnősül, és Sarah, a menyasszonya odaköltözik hozzá. Persze megpróbálhatnék keresni magamnak kollégiumot, de dolgoznom mindenképpen kell.